

Pişmanlığının Hücresinde

– kul mehmet · 04 Temmuz 2015

Hayat işte yaşadığımız
Sözümüzü dinlemeyen
Bizi peşinde sürükleyen
Gülümsemelerimize
Ağlamalarımıza aldirmeden devam eden
Bazen yarı yolda tek başına bırakan
Biz boşlukta iken bize uzak olan mı ?
Bize yakın olurken biz boşlukta bıraktığımız mı?
Tahammülsüz duygularla görmediğimiz mi ?
Tahammülsüz duyguların peşinde koşmayın,
Benim peřimde gelin der iken görmediğimiz mi ?
Semada bir lütuf gibi gülümseyen mi?
Yoksa semada bakarken görmediğimiz,
karanlığa koşarken bakamadığımız bir boşluk mu?
Bazen ađlarken bize gü(e)len
Dostların peşinde kořturan
Ölüm gelince tek başına bırakan
Gözlerimizin içinde hapis olan
Görmediğimiz
Yaşadığımız kendimizin sandığımız
Yalandan kurduğumuz hayat mı?
Gerçek olan hayat?
Yařa(ma)dığımız mı?
Peřinden koşamadığımız
Adım uydurmak yerine
Adımlarımıza uydurmaya ç/alışmadığımız
Biz bakar iken bizden uzaklařan
Uzaklaşınca yetişemediğimiz
Bir çığlık gibi semada kaybolan hayat mı?
Anla...
Çöz...
Çözebilirsen...
Koş koşabilirsen...
Basamak basamak merdiven çıktıığımızdı
Yoksa basamakları çıkmadan inmeye ç/alıştığımız mı?

Unuttuğumuz bir yol mu hayat
Yoksa unutmak için zihnimizi yorduğumuz
Uykuya d/aldığımız
U/yanınca
Çığlık çığlığa k/aldığımız
Tek kişilik senaryo mu?
Anla...
Çöz...
Koş koşabilirsen...

II

Nasıl da unuttum
Bir dere kenarında bıraktığım
Beni beklerken benim beklemediğim
Kısık yanan bir lambamı
Hani dün y/anarken söndürdüğüm
Kısık bir lambamı idin sen hayat?
Parmağını gözüme sokarak beni ayıktırır iken
Gözüme çöp battı dediğim
Yüzümü çevirdiğim
Benimle konuşur iken
Konuşmadığım mısın?
Öyle ise ben y/anıldım!
Ama şimdi yalnız kal(n)dım
Nerede etrafımda benimle olanlar
Nereye gittiler?
Ayağım kayınca düştüm ise
Elimde tutmak için yanımdakiler nereye kayboldu?
Yoksa ben mi y(ş)aşarken kayboldum?
Kaybolmamak için girdiğim kalabalık s/andığim
Yalnızlıklarımıydı onlar?
Bana gülümseyen
Sonra terk edip giden
Yok, mu bana anlatan
Neler oluyor?
Hangisi gerçek?
Hangisi yalan?
Hangisi düş?
Hangisi hezeyan?

III

Gülümsediklerim küskün
Küskün olduklarım mı gülümseyen miydi?
Yokuşun dibindeyim
Az önce yukardaydım
Kalabalıktı etrafım
Kim attı beni buraya
Yalnız iken benimle olan bana fısıldayan d/uymayan ben
Duyduklarım önemsediklerim beni terk etti
Yanlış duyular peşinde mi koştum
Eyvah!
Yanıldım!
Ne yapmalı?
Yok, mu çaresi artık?
Feryat etsem duyan olmaz mı?
D/uymadığım ey sen şimdi beni duymaz mısın b(ç)ağırısam?
Selamet dün gözlerime b/akarken
Gözlerim kapatmıştım
Geçim derdine
Kasama bir kaç dolar yığmanın hesabını yaparken
Yanıldım gözümü kapattım
Bari sen şimdi aç bana g/(s)özlerini
Karanlıktayım
Az bana ışık ol
Yine karanlıktayım
Evet, kendi karanlığımda
Pişmanlığımın hücresinde
Bana gülümseyenleri görmemenin
Pişmanlığını yaşadığım
Hapis hanesindeyim
Eyvah...
Mehmet Aluç (Kul Mehmet)